

О. І. Чхайло

Михайлівка

МИХАЙЛІВКА – село Лебединського району Сумської області. Михайлів. сільс. раді підпорядк. села Байрак, Парфили, Степне, Шумили, с-ще Першотравневе. М. знаходиться на правому березі р. Псел (ліва притока Дніпра), за 62 км від обл. центру, 12 км до райцентру та 13 км до залізнич. ст. Лебедин. Пл. 2,44 км². За переписом насел. 2001, у М. проживали 1188 осіб; станом на 2016 – 994 особи; переважно українці. Пobl. М. – природ. заповідник заг.-держ. значення Михайлівська цілина. Перші згадки про село зафіксовано наприкінці 17 ст. 1675 моск. цар подарував галиц. полковнику Михайлові Самойловичу (звідки походить і назва) землі, жителями яких стали переселенці з Правобереж. України. 1687 розпорядженням І. Мазепи М. перейшла у володіння його племінника І. Обідовського. Наприкінці 17 ст. зведено дерев'яну церкву Пресвятої Богородиці, при ній існувала школа (зруйновано на поч. 20 ст.). 1708 Петро І передав село полковнику П. Полуботку, який 1722 став гетьманом. За його наказом збудовано двоповерх. палац (1918 зруйновано). Від 1724 М. – власність спадкоємців П. Полуботка, його палац було перенесено на ін. місце, до нього добудовано додатк. приміщення, серед. частину прикрашено 4-колон. портиками з обох боків палацу до під'їзду й у сад; зведено колонаду, огорожу з воротами, ротонди та будинок. 1765–80 М. перебувала в складі Слобідсько-Укр. губ., 1780–96 – Харків. намісництва, 1835–1925 – Харків. губ. 1864 у власниц. слободі М. було 258 дворів та мешкали 3018 осіб; відбувалося 3 ярмарки на рік. У 1-й пол. 19 ст. О. Іваненко заснував у М. церк. хор, учасником якого пізніше на запрошення графа В. Капніста (тут у нього та його дружини В. Капніст народився син О. Капніст) став І. Стешенко. Від 1862 М. була володінням графа В. Капніста, який займався благодійністю, фінансував 1901–03 спорудження в Лебедині хірург. лікарні, опікувався Лебедин. жін. г-зією, побудував у М. 2-поверх. школу. У маєтку графа знаходився істор. архів, де містилися документи 17–19 ст., серед яких – 3 грамоти царя Федора Олексійовича (1679 та 1681), 4 грамоти царів Івана і Петра Олексійовичів (1684, 1685, 1686), 2 грамоти польс. короля Владислава (1631, 1645), 42 універсали гетьманів України; ділові папери козац. полковників і генерал. старшини. Особливу цінність мала грамота латин. мовою зі сріб. печаткою від 17 січня 1702 про надання граф. титулу С. Капністу за подвиги під час війни з турками (нині її частина зберігається у Сум. краєзн. музеї). На поч. 20 ст. збудовано сімей. склеп, де й поховано графа В. Капніста. Станом на

1914 М. була центром Михайлів. волості, кількість мешканців зросла до 3517 осіб. Під час воєн. дій 1918–20 влада у М. неодноразово змінювалася. Жит. потерпали від голодомору 1932–33, зазнали сталін. репресій. Від 22 червня 1941 до 4 вересня 1943 – під нім.-фашист. окупацією. На фронтах 2-ї світової війни воювали 618 жителів, із яких 323 загинули. У рад. час діяв радгосп «Михайлівський». Нині функціонують заг.-осв. школа, дитсадок, Будинок культури. Встановлено пам'ятник воїнам-землякам, які загинули під час 2-ї світової війни. Серед уродженців – поет-сатирик В. Бойко; піаніст, муз.-громад. діяч Л. Кагадаєв; Герої Рад. Союзу М. Дрикалович та І. Шумилов.

Рекомендована література

1. Дудченко В. Г. З історії Лебединщини. Вип. 1. Лебедин, 1993;
2. Ткаченко Б. І. Лебедія. Історичні нариси: У 2 кн. Кн. 1. С., 2000;
3. Лебединщина – мій рідний край. С., 2008.

Бібліографічний опис:

Михайлівка / О. І. Чхайло // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2018. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-64815>

2001-2024 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).